

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095084912/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

de vi med ham? Ned med dig, så vi: forsvind da endelig fuld-
stændig i dit sød, og kom aldrig mer til syne! Nu er han borte;
lad os komme videre; vi har ikke tid til at gette gæder. Der er
mennesker nok, man kan forstå.

Hvem var han?

Et forvildet menneske. Han var kommet ind i en krystallklar
labyrinth, som han ikke kunde finde ud af igen. Billederne fra ver-
den udenom trængte dunkle ind til ham, stivnede og livløse. Men
han hørte slet ikke noget, for lyden kunde ikke gå igennem laby-
rintens mure. Han var et ensomt menneske; selv syntes han, at
han var kejser. Det at han sådan var gent for sig og isom sat i
forviring, gjorde ham indbildsk og fik ham til at tro, at han var
mere kostbar end andre mennesker, og at det vilde være særlig
slømt for hele verden, om han kom noget til. Stort var hans kejer-
domme ellers ikke, men han skal ha sagt, at hvad det manglede i
bredden, hade det i højden, for det strakte sig langt opad lige over
hans hoved, helt på den anden side af de fjerneste kloder. Vi vil
for resten gærne tro, at ensomheden har gjort ham forrykt.

Hvem var han?

Han var et stakkels menneske, der især trængte til luft. Der var
ingen kraft i hans lunger, ellers hade han vel nok bleset noget af alt
det bort, som belemede ham på alle sider. Han var fuldstændig
omgivet af en barrikade, der betog ham både lys og luft. Denne
barrikade bestod af mennesker, brede og flade var de, og de
klemte ham ind i en krog – med ryggen, for de så ham ikke, de
vidste slet ikke, at han var der, så det var ikke med hensigt, at de
trykkede ham. Hans ulykke var, at han var stum. Det var ikke ret
mange af os, der la mærke til ham bag hans kinesiske mur; vi ved
heller ikke, hvad han stod og tænkte på dær, det kan gærne være,
der var noget ved det; men han kunde jo ikke tale. Han var egent-
lig altid usynlig til stede; man kunde glemme ham på en stol eller
i en krog, isom man glemmer en hat eller en stok. Men vilde der
ha været forståelse, selv om han hade haft talens brug? Vilde han
ha fundet åbne øren, hvis han hade lukket sin mund op? Vi ved
det ikke. Hade han endda kunnet gøre plads om sig ved at bruge
sine albuer! For det sprog forstår jo dog alle mennesker. Men det
forsøgte han ikke på; han var et rart menneske.

32